

Een onvergetelijke herinnering heb ik aan een bepaalden avond met Petri overgehouden, een avond dien ik mij misschien later in steeds overdrevenere proporties ben ga voorstellen, zoodat het als een herinnering aan moord geworden is.

Hij kwam mij 's avonds halen omdat er geen maan was en een weinig lauwe wind; het was aarde-duister.

— We gaan een loup vangen, zei hij, — als u wilt.

Ik vroeg of hij groote krabgarnalen had. Ja, die had hij in een emmer bij zich. Wij namen ieder een hengel en monteerden die, daarop gingen we naar buiten. Het licht van de zaklantaarn was alles waar bij we konden zien, en dat was weinig. Toen we aan het haventje gekomen en tot den uitersten rand van het steigertje waren gegaan, sloeg Petri een groote garnaal aan beide haken. Wij doofden het licht van de lantaarn en in een absolute duisternis, onder volkomen stilzwijgen, begonnen wij te visschen. Na een uur zwegen wij nog steeds, onze zenuwen waren echter gespannen, voor en achter ons was een diepe, bewegende zee die we hoorden doch niet zien konden. Eindelijk werd de eerste en eenige loup van dien avond gevangen. Doch dat is allemaal niets en heeft eigenlijk geen belang.

Wat er toen gebeurde beteekende iets anders. Toen namelijk de loup de hengel omhoog en vreeselijk geweld maakte, vloog Petri op. Hij flitste de lantaarn aan en stond gebogen naast mij, zijn armen hield hij even voor zich uit, zijn vingers gekromd als klauwen. De loup gaf na een tijd den strijd op en kon met eenig overleg uit het water worden geschept. Dat scheppen deed Petri. Maar eenmaal in zijn handen, sloeg het beest zóó onverwacht en met zulk een kracht, dat de aalgladde roover weggleed en op den steiger viel. Met een enkelen slag zou hij weer in het water terecht gekomen zijn, als Petri er niet geweest was. In een oogwenk, met een almachtige beheersching van zijn lenig lijf, als een kat, stortte Petri zich op den visch, zette zijn overgebleven tanden achter den harden kop en schudde het dier bijna onmerkbaar, doch krachtig. Toen ik iets hoorde kraken, stond hij op. Hij hield steeds de loup tusschen de tanden en klauwde met zijn nagels nog in de slijmerige huid. Daarna, toen het beest in de mand lag, sloeg hij het met het heft van zijn mes, tot de visch geheel dood was.

Ik had onderwijl de lantaarn genomen en hield deze boven mij om toe te zien wat er gebeurde. Het licht bescheen zoo den kerel die achter de mand op de knieën lag, een hand om den visch geklemd. Hij keek mij aan. De mondhoeken hield hij omlaag, de mond half geopend. Van zijn lippen droop het vischslijm. In den geopenden mond zag